

Bennem lakik

Nagy Ákos

Bennem lakik

Írta: Nagy Ákos
Szakmai lektor;
Tördelés;
Borítóterv;
Technikai szerkesztő;
Korrektúra: Szebeni Szilvia
Felülvizsgálta: Nagy Piroska

Támogatók:
Szeretett családom.

Copyright ©Nagy Ákos, 2012
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-08-4952-4

Szerzői kiadás

A könyvet készítette:

 Könyvműhely.hu
A kis példányszámú
könyvgyártás specialistája

A könyv megrendelhető:
nagyakos@nagyakos.com

Bevezető

... amikor öröm, vagy bánat ér minket, megfordul velünk a világ, vagy csupán csendesen ballagunk előre életünk szűk ösvényén, fontos, hogy mindig kimutassuk érzéseinket.

Az elfojtott szó, a ki nem mondott gondolat, éppoly kínzó, mint maga a fájdalom, és az öröm is kevés, ha nem osztjuk meg mással.

Ha nem is tudod, hogy mikor, és kiroúl írok,

Akkor is érzed, amit én, látod, amit láttam.

Ha felfedezed magad egy versemben,

Másként látod magad a világban.

Tartalom

7	Ha jön a vihar	30	Ez ugyanaz
8	Nehéz időkben	31	Vajon játék volt?
9	Előre	33	Máshogyan
10	Tettekre sarkall	34	Láttalak
11	Csendben elvérzek	35	Érzek
12	Szavaimban forr a dalom	36	Miért
13	Erőt ad	37	Vallomás
14	Világom	38	Zavartan
15	Vezetnek a szavak	39	Döntöttél
17	Színdarab	40	Te
18	Barátnak hittem	41	Nincs válaszem
19	Testvérem	42	Erőltetett mosoly
20	Köszöntő bátyádtól	43	Olcsó trükk volt
21	A tudás hatalma	44	Óvd Őt
22	Haza tartok	45	Ismét vesztettem
23	Száguldás	46	Új remény
24	Apámnak	47	Bosszú nélkül
25	Színes	48	Menj tovább nélkülem
26	Lusta	49	Elengedtelek
27	Otthonom	50	Pillanat szülte
28	Ez vagyok én	51	Dalban
29	Nem ismertelek	53	Fájhat, ha szeretnek

Ha jön a vihar

Közeleg a vihar, dühös vizek árja
Bolond, aki ezt nem, félelemmel várja.
Pusztít, ordít, rombol, mindent meg fog tenni,
Bizony mondom nektek, ébernek kell lenni.
Szemetek nyissátok, előre nézzetek,
Amíg nem láttátok, tán nem is féltetek.
Retteg mind, ki tudja, minden, aki érti,
Minden lény a földön, az életét félti.

Bizony mondom nektek, itt már nincs menekvés,
Nincsen új hazugság, új trükkös cselekvés.
Nincs helye a szónak, mert itt tettek jönnek,
Vérvörös színe lesz, mély-fekete földnek.
Tombol már a vihar, pokol tüze éget,
A sok bűnnek, rossznak, majdan ez vet véget.
Pusztul, ami fertő, oly hosszú a lista,
Megmarad mi igaz, megmarad mi tiszta.

Homály vágja ketté, most a horizontot,
Vér és sár borítja, ezt a rémes frontot.
Lassan tisztul minden, néhány foltot látok,
Mintha múlna lassan, távozna az átok.
Látom már a tájat, megújult világot,
Kezemben tartok egy friss szál virágot.
Tiszta kis teremtés, mely ha nem lép félre,
Nem jön majdan ismét, el a vihar érte.

Bizony mondom neked, úgy éld az életed,
Hogy azt majd ne kelljen, a vihartól féltened.
Nem felejt el semmit, mindent lát és érez,
Mindennel mi hamis, kérdés nélkül végez.

Nehéz időkben

Mit terem majd e föld, ha nehéz idők járnak,
Hogyan adjunk számot, a tengeri kárnak?
Miként lehet újra, becsülettel menni,
Merre visz majd utam, ha itt nincs mit tenni?

Kinél van a válasz, szomorú kérdésre?
Mikor vetünk fátylat, kétkedő érzésre?
Eljött már az idő, idő a váltásra,
Nem kell többé várnunk, Isteni áldásra.

Legyünk úrrá, s írjuk, le a veszteséget,
Nem maradhat tovább, ez a vesztes élet!

Előre

Előre ki merész, előre ki bátor,
Kinek szíve mélyén őrült vihar táncol.

Rajta Magyar kelj fel, kezedben a sorsod,
Ez a tűz már lángol, vízzel el nem oltod.

Ragadd meg a fegyvert, kard pengéje villan,
Remeg már a zsarnok, s ki fél mind elillan.

Tedd meg, amit meg kell, előre hát bátran,
Mióta csak élek, ezt a percet vártam!

Fusson csak a gyáva, bátrak, mind előre!
Egy emberként álljunk, ki a harcmezőre!

Folyjon mind ki vére, folyjon mind ki érte,
Ki a szörnyű csapást, Szent Hazára mérte!

Folyjon az enyém is, Isten bizony mondom,
A csatasort akkor se! Ugyan meg nem bontom!

Emeljük magasra, új világ zászlaját,
Ó nemes pillanat, üdvözlégy várva várt!

Haljunk itt ha muszáj, haljunk mind, ha ez kell,
Nélkülünk is jön majd, eljön az új reggel.

És ha síromnál állsz, értem ne add könnyed,
Add azt a Hazánkért, mert az igaz, könnyed.

Tettekre sarkall

Mit érnek a szavak, ha nincs mögöttük tett?
Mit ér a szabadság, ha azt mondják: Ne tedd!
Törvény börtönében, hamis úton járunk,
Mint a hitvány szolgák, nem olthatjuk vágyunk.

Remél, s vágyik minden, ez az ősi ösztön,
Boldogságot keres, mind ki él e földön.
Nem állhatják utunk, ostoba szabályok,
Álljatok mind mellénk, hűséges barátok!

Csendben elvérzek

Remeg már a talaj, míg az égre nézek,
Érzem, ahogy lassan, békében elvérzek.
Ott voltam én végig, ott az első sorban,
Most itt fekszek hátul, csendben, lenn a porban.
Nem érzem a karom, csak földünket alattam,
Hiába küzdöttem, most alul maradtam.
Kiáltottam bátran, zászlónkat lengettem,
Kiáltott társam is, itt volt Ő mellettem.
Együtt rontottunk mi neki a világnak,
Együtt ordítottuk: Szent Haza, Imádlak!
Ő mondta, Előre, Én azt, hogy Utánam,
Pusztult az ellenség, pusztult, kit utáltam.
Történelmet írtunk, mint egykor a vének,
Most, hogy csendben fekszem, mindent másként érzek.
Érzem, ahogy szívem mind lassabban dobban,
Tüzem lassan kihuny, többé be nem lobban.
Ő már régen nem él, egy golyó eltévedt,
Elesett a harcban, midőn engem védett.
Tette bátorított, s iszonyú haraggal,
Vitettem mind az ellent, százával magammal.
Végül elért engem, ott a csatatéren,
Nem tudom, hogy történt, megéreztem végem.
Nincs tovább már érzem, egy percem van, ennyi,
Nincs sajnós több erőm társam eltemetni.
Temet minket majdan drága szülő földünk,
Hálás lesz, amiért sok zsarnokot öltünk.
Fa nő majd sírunkból, hárs lesz a virága,
Ha érzed majd illatát, gondolj e világra.
Gondolj e mesére, idézd fel emlékünket,
Mert amíg mi éltünk, szebb jövőt reméltünk.

Szavaimban forr a dalom

A kimondott szó ereje,
 eleve,
 tele,
Vagyon étellel,
 kész tettel,
 képlettel,
Mely világít, ragyog,
 nem gagyog,
 csak hagyod,
Hogy csábítson varázsa,
 Gondolsz másra,
 vágyva,
Vágyod, hogy kövesse, kutassa,
 rímét mutassa,
 mulatva,
Olvasod soraim, csodálsz,
 Következőt várod,
 látod,
Hogy ismét egy szójáték csábít,
 elkábít,
 majd ásít,
Egyet az újabb mondat,
 szólhat,
 a jóslat,
Tisztán vagy szépen,
 tengerkékből,
 tavaszi éjben,

Sodor mélybe, emel magasba,
 haladna,
 akarna,
Vinni téged tovább a téren,
 szikrázó égen,
 csodaképpen,
Csábít szüntelen szavaim varázsa,
 világom mása,
 elmém tája,
Mutatja minden reményem,
 álmom,
 vágynom,
 csodálom,
Figyelmed, mit nekem adsz,
 maradsz,
 hallgatsz,
S szavaim iszod,
 bízod,
Magad újra csak reám,
 Ez ám,
Az erő, ez a hatalom,
 Forradalom,
Rímemben forr a dalom,
Ez a szavaim forradalma,
Érzem, hogy vibrál, és izzik ...
 forr a dal ma!

Erőt ad

Vak hitem ad erőt,
Mikor veszni látszik,
Minden, ami kedves, fontos,
Azzal most az ördög játszik.

Könnyű az út, mit élém tár,
Simán van kirakva,
Hitem legyen most erős vár,
harcolnék miatta.

Jobbot mutat, balra megyek,
Jobbra mező, balra hegyek.
Penge sziklák, véres szurdik,
Hitem mégis mélybe ugrik.

Tudom mi vár az út végén,
Mert a szakadék mélyén
Ott a megváltás,
Áldás,
Hogy van Hitem,
Mi előre vigyen!

Világom

Némán, tűnődve, magamban álltam,
S egyszer csak egy világot találtam.
Nem számít az idő, nem számít a nagy tér,
Mi igazán fontos, kis helyen is elfér.
Mi nem fogható kézzel, azt csak ritkán látod,
Így nem veszed észre, te sem a világod.
Én már felfedeztem, ez volt a nagy csoda,
Azóta keresem, melyik út visz oda.
Kutatom szüntelen, folyvást oda vágyom,
Mind a kemény földön, mind a puha ágyon.
Akkor is ha fázom, akkor is ha félek,
Esküszöm Világom, egy napon elérlek!

Vezetnek a szavak

Ezernyi történettől agyam mindig pereg,
Hol lassan tompul, hol fájón remeg,
Remek
Az érzés, hogy van mire várnom,
van mire vágyom,
Újra, és újra felállnom.
Hihetnéd, hogy mesevilág, de ez nem egy álom,
Nincs trükk, nincs hazugság, ilyen a világom.
Vágyom,
Hogy megértsd, amit én is értek,
Újabb és újabb, mesék után nézek,
Érzek
Mindent. Látom, és elhiszem.
Van, hogy mindet messze viszem,
Hiszen
Ez a lényeg. Ez ad erőt,
Hogy átszeljen sivatagot, erdőt,
Fertőt,
S tiszta, ragyogó tájat elmém,
Ha tehetném, a világot boldoggá tenném.
Venném
Elő verseim tárából a képet,
Csodásat, mely sosem ér véget.
Nézted,
S hallottad, szüntelen szavaim,
Kőből készült falaim,
Odakinn
Vihar dúl, iszonyatos tombol,
Várost, falvat lerombol.

Hontól
Hontalanná váló keserű nemzet,
Amit vér és harc edzett,
Tetszett,
Hogy még így is megmaradt a hit,
Ez az ami mindig előre vitt.
Itt
Maradok mindig veled,
Kezemmel fogom kezéd,
Neked
Adom, mi engem is éltet, erőt ad,
Szavak ereje, akár a végtelen had,
Marad
Remény, hit, szeretet, öröm, család,
Mellettem áll ki testvér, s barát.

Így kívánok derűs reggelt, szép napot, jó éjszakát!

Színdarab

Mesés, tarka világ,
Az élet egy színház.
Olykor nagy temetés,
Olykor szűkebb, víg nász.
Mindenkinek jut majd
Előbb-utóbb szerep,
Játssz ügyesen, s majd nem
Felejtik el neved.
Játssz örültet, koldust,
Játssz csak el egy vakot,
Nyisd ki mindig szíved,
Nyiss egy új ablakot!
Add magad, vagy játssz mást,
Tedd csak fel a kérdést,
Keresd rá a választ,
Érezd a kísértést!
Ha majd végzel, figyeld,
Többiek mit tesznek,
Játssz, mert ha nem teszed,
Komolyan nem vesznek.

Barátnak hittem

Kit egykor barátnak hittem,
Most már sehol sincsen.
Különös a kép, de pontos,
Ha kellek, csak akkor vagyok fontos.

Nem ír, nem hív, nem keres már,
Nem kő volt ez, csak papírvár.
Meghalt a múlt, már nem számít,
Nem hiszem el, bármit állít.

Vissza már nem, nem én soha!
Nem lennék én ily ostoba.
Nem küzdök egy hamis hittel,
Árulásod messze vidd el!

S midőn fájó emlékeim a jövőbe vittem,
Meghalt bennem, kit egykor barátnak hittem.

Testvérem

Kicsik voltunk mind a ketten,
Mit meghagytál, én megettem.
Te játékod enyém is volt,
S anya hozzánk mindig így szólt:
„Légy jó testvér, légy jó bátyja,
Te vagy, kin a példát látja!
Légy jó húga, légy jó testvér,
Ő segített, míg elestél!”
Így nőttünk fel, s volt sok árok,
Kísértett már oly sok átok.
Nem számított mikor, merre,
Mindig bátran keltünk perre.
Ott vagy mindig, hogyha kérlek,

Ezért egy a lényeg, míg élek, s érzek, remélek,
soha nem félek, és téged megvédlek.

Köszöntő bátyádtól

Éltessen az Isten téged, derűs boldogsággal,
Öröm töltse el a szíved, s legyél tele vágygal!

Teljesüljön minden álmod, mosolyogj a mára,
Ne gondolj most semmi másra, csak a szép világra!

Testvérem vagy, ezért e nap, legyen csoda napod,
Remélem, hogy mire vágysz rég, szépen mind megkapod!

És ha talán arra eszmélsz, hogy keveset tettél,
Gondolj arra, hogy van időd, és huszonöt lettél!

A tudás hatalma

Az élet örök tanulás,
Az idővel versenyfutás.
Lesz-e elég, hogy majd mindent
Megjegyezzek én is itt bent.
Tudni vágyom, mert hatalom,
Nem csak sóhaj, ezt akarom!
Ki többet tud, az nyer végül,
A sok harcom majd megtérül.
Gyémánt lesz majd mind a kő,
Küzdelemből értelem nő.

Ez világít sötét éjben,
Nem csak sejtem, hanem értem!
Bárgyú kornak végét értem,
Örülök, hogy ezt megértem!

Haza tartok

Amint utam véget ér
És hazafelé tartok,
Sorban tűnnek el előlem
Ismeretlen partok.
Láttam már e csodás tájat,
Hallottam zenédet,
Nem vágyom már más egyébre,
Haladni felétek.

Otthonomnak hűs fala,
Árnyékot ad szüntelen,
Most az egyszer nem érényem,
Nem vet fel a türelem.
Rohannék már én előre,
Lábam bírja, van erőm,
Két szememmel látni vágyom,
Kéményünket a tetőn.

Házunk szemem világában
Megcsillan, majd felragyog,
Most már tudom, nem csak érzem,
Bizony mondom, itt vagyok!
Kertünk terem mindent, mi jó,
Érzem otthon melegét,
Nagyra tárva vár az ajtó,
Hallom már a nevetést.

Anyám tárja ki a karját,
Várt már reám, oly nagyon,
Itthon vagyok, boldog vagyok,
Mindennél több e nagyon.
Bármerre is vigyen a sors,
Vágyom lenni Veletek,
S mind untalan haza csábít,
Szent Szülői Szeretet.

Száguldás

Fényjáték összeér, szívem hevesen ver,
Dobog, majd kiugrik, küzd az elemekkel.

Szédítő a tempó, melyet őrült diktál,
Érzem, hogy mellettem, már az ördög itt áll.

Lassítanom kéne, de nem engedi testem,
Bármikor hajtottam, midig csak elestem.

Veszélyes az élet, elég egy pillanat,
Apró hibát ejtve, tested majd itt ragad.

Nem bánom, mert most van, most csak ennek élek,
Nem lassítok, nem én, semmitől sem félek.

Ha most el kell mennem, nem sírok majd érte,
Akkor is élveztem, akkor is megérted!

Apámnak

Most én nyújtom kezem feléd, én törődöm majd veled,
Én leszek, ki őrzi álmod, bízd rám bátran életed.
Életemben minden percben, számíthattam rád Te Hős,
Visszaadom minden cseppjét, s arra kérlek, légy erős!
Maradj velünk, maradj soká, kellesz szívből szüntelen.
Most kell lényed nagy erénye, mostan kell a türelem!
Harcolnod kell, amíg bírod, családod még számít Rád,
Benned hiszünk, s most is várjuk, miként nyitod szóra szád.
Ha Te bízol, mi is bízunk, ha nem remélsz, elveszünk,
Ó nélküled miként folyna tovább szürke életünk?
Négy emberből áll e család, három túl nagy fájdalom,
Nem bírok el ily nagy terhet, egyedül a vállamon.
Kell, hogy itt légy, tégy és érezz, kell, hogy álmodj, kell, hogy élj,
Az is kell, hogy velünk együtt, amíg bírod, küzdj, ... s remélj!

Színes

Ragyog mind a lila, izzik mind a sárga,
A fehérét csodáljuk, feketére várva.
Vörösre gondolunk, és rózsaszínben járunk,
Fejünk fölött a kék, míg a szürkén állunk.
Szívet melengető narancsban fürdünk,
Míg a nyári napon, puha zöldben ültünk.

Lusta

Békében és csendben fekszik,
Istenemre, nagyon tetszik!
Nincsen gondja semmi másra,
Semmire csak az alvásra.

Néha felkel, eszik, sétál,
Ha megunja, hát odébb áll.
Egy perc és már megint látom,
Jár a feje az alváson.

Ez a rokon nagyon lusta,
Ki ismeri, az mind tudja.
Nem baj, ezért meg nem vetem,
Így ismerem, így szeretem!

Otthonom

Hol az otthon, hol a haza,
Hova csábít hívó szava?
Honnan jöttünk, merre tartunk,
Miért vívjuk majd a harcunk?

Hogyha messze sodor sorsunk,
S emlékekkel szomjat oltunk,
Mit mutat majd elménk nekünk,
Merre nyúl majd vágyó kezünk?

Nekem nem más, az az otthon,
Amiről e regét mondom.
Ez a Ház, és Ez a Nemzet,
Ez, mi nekem mindig tetszett.

Szülői ház, ez a Házam,
Mindig végső, szent mentsváram.
Magyar nemzet, ez a népem,
Akik között büszkén éltem.

Büszke vagyok ma is erre,
Nem lesz kérdés majd a merre.
Itt maradok, ez a földem,
Itt születtem, itt felnőttem.

Ez vagyok Én

Telik-múlik, gyorsan pereg,
Oly gömbölyded, oly szép kerek.
Olykor sarkos, fényes, csillan,
Szép a kép, és lám, elillan.
Olykor tiszta, sima, mázos,
Később, lusta, csendes, álmos.
Van, hogy élénk, van, hogy fürge,
Van, hogy lustul, fűben ülve.
Néha gyenge, néha fáradt,
Néha hetykén, von egy vállat.
Ma még komoly, holnap bárgyú,
Holnap után díszes tárgyú.
Ritkán gyűlöl, sokszor szeret,
Olykor-olykor jut egy szelet.
Határozott, komoly jellem,
Nem is tudom, mit kell tennem.
Néha derűs, néha mérges,
Ez vagyok én, huszonhét éves.

Nem ismertelek

Nem tudom ki voltál, nem láttalak téged,
Nem ismerek semmit, csakis a mesédet.
Tudom, hogy szerettek, megbecsültek hajdan,
Gazdád mellett álltál jóban, és a bajban.
Igazi társ voltál, hűséges és érző,
Gazdád melegszívű, szerető és féltő.
Amikor elmentél, az egész család gyászolt,
Hiányod borított rájuk bánat fátyolt.
Nem lépett helyedbe, nem lépett más senki,
Hiszen szereteted nem lehet megvenni.
Ma is ott laksz bennük, szívük rejtekében,
Tekints vissza rájuk, tűnő messzeségben.
S tudom, hogy nincs jogom, nem mondhatja bárki,
Ezért csak gondolom... Isten véled Archie!

Ez ugyanaz

Ezt már láttam álmomban,
Most, mint akkor, tán ott van,
Ott bújik meg elrejtve,
Más által elfelejtve.

Ott az igazság, a hit,
Mi ott jó, az jó lesz itt,
S amit más el nem vitt,
a Hogyan számít, nem a Mit!

Most még talán nem érted,
De ha célod elérted,
Világos lesz, mint a nap,
S ledöntöd a sok falat.

Saját lelked a börtön,
S hol van helyed e földön?
Azt csakis Te tudhatod,
S magad majd megnyugtatód.

Akkor leszel majd szabad,
S ha legyőzted e hadat,
Mit te magad teremtetél,
Akkor, és csakis akkor fogod érezni, hogy ember voltál... és újra az lettél.

Vajon játék volt?

Játék volt ez csupán?
Nem tudom,
De unom,
Hogy untalan, arra gondolok, azon kapom magam,
Hogy folyvást ezen jár agyam.
Nem hiszek!
A szomjazó sem kér vizet,
Ha hitét sérti,
Mert becsületét félti.
Pedig esküszöm, szívemben nincs harag!
Csak űr marad
Kezed nyomán.
S bár vigasznak sovány,
De megy tovább, gördül, gurul,
De azért tud fájni, tud bizony piszkosul.
S mikor meglátlak, szívem szúr, itt, alul,
És kalimpál, zakatol, vadul.
Szemem nem emelem, mert nem kegyelem,
Testem remegve, kergetem el messze,
Eressze lelkem el, de ne vesszen
Teljesen.
A remény, csak az él tovább,
Csak lököm odább,
Cipelem magammal,
Apró falattal
A számban gazdagnak érzem
Egész lényem.
Vége!
Nincs tovább!
Nem viszek Neked több violát!

Közel vagy, és mégis messze,
Nem tudom szívem, hogy eressze
Szíved el,
Falakat emel,
Szerény távolság,
Kell a bátorság,
Kell sok erő, akarat!
Mint, ha egész hadat
Akarnék legyőzni, küzdök magammal, és Veled,
Ki nem érti, az csak nevet
Rajtam.
Magamnak csináltam, magamnak akartam
A bajt,
Mely most újra felkavart!

De esküszöm! Leküzdöm! Elűzöm!
Élni fogok újra! Nem elbújva! Jövöm felé nyúlva!
Nem furcsa?
Most is csak nézek, bámulok bután...
Játék volt csupán?

Máshogyan

Máshogy süt már a nap, másmilyen a fénye,
Más szemmel tekintek fel a magas égre.
Más lett a táj és mások a virágok,
Máshogyan látom már az egész világot.

Zöldebb lett a zöld, s a kék, kékebb a kéknél,
Fényes a sötét is, mint nappali fénynél.
Izzik mind a vörös, ragyog mind a sárga,
Miattad máshogyan nézek a világra.

Miattad van ez, miattad mosolygok,
Miattad csinállok magamból bolondot.
Miattad nem fádom, miattad nem félek,
Miattad örülök, csak miattad élek.

Csak neked írom ezt, mert amit én érzek
Nem pusztán szerelem, ez maga a végzet.
Téged kerestelek, s érkezésed vártam
Ezért küzdök érted, tiszta szívvel, bátran!

Most, hogy itt vagy végre, nem hagylak elmenni,
Hogy boldog legyél, mindent meg fogok tenni.
Mert egészem része vagy, mint szelet a szeletnek
Ezért súgom halkán, csendben, hogy SZERETLEK!

Láttalak

Ma láttalak,
S azóta iszonyatos teher nyomja a vállamat.
Nagyon furcsa,
De úgy tűnik, hogy a távolság a kulcsa,
Orvosság,
Hogy legyen ismét bennem boldogság,
Öröm,
Magam szüntelen ezért töröm.
El messze,
Nem tudom, más megoldás lesz-e?
Átok,
De csak akkor jó, ha fényévekre járok.
Szörnyen
Nehéz e tett, oly sok a könnyem.
Engedem magam,
Lábam visz messzire, s kikapcsol agyam.
Visszanézek,
Szörnyű, borzasztó nehéz az élet.

Vagy könnyű?

Igen könnyű nagyon,
Ha nem teszek semmit, nem küzdök, ...nem harcolok... csak hagyom!

Érzek

Látom magam mellett az elsuhanó fákat,
Látom magam mögött eltűnni a tájat.
Látok magam felett felhőt úszni szépen,
Látok derűt, s borút, fent a szürke égen.
Látom már a napot, érzem meleg fényét,
Látom a természet tiszta, szelíd képét.

Hallom a szél zaját, oly csendes fuvallat,
Hallom, hogy elér egy kristályos sugallat.
Hallom az ágakat, hallom mind a fákat,
Hallom, hogy távozik, elsuhan a bánat.
Hallom, hogy közelít, közelít egy érzés,
Hallom itt mögöttem, s fejemben a kérdés.

Érzem a bőrömön, hideg fut már végig,
Érzem minden percben, halott vagyok félig.
Érzem, hogy megnyugszom, most épp minden rendben,
Érzem, hogy meghalok ebben a szent percben.
Érzem, hogy nincs tovább, most lesz ennek vége,
Érzem, hogy van jövőm, érzem újra végre.

Az íze keserű, máskor mézes, csábít,
Illata oda vonz, máskor meg elhárít.
Ezt érzem én mostan, nem könnyű felfogni,
Egyik percben adni, a másikban lopni.
Érzem, hogy ez nem megy, nem akarom többé,
Azt is érzem néha, nem tart ez örökké.

Miért

Ha azt mondom fájdalom, mond, mi jár fejedbe?

Ha tudod, hogy nekem fáj, lennél a helyembe?

Remegő kezedet tennéd-e kezembe?

Bármerre nézek is, miért te jutsz eszembe?

Hol van az orvosság, gyógyír a lelkemre?

Hol van az angyal, ki lentről felemelne?

Milyen sors vár majdan erre az emberre?

Ki ültet virágot, majdan a kertembe?

Hol van az a szép lány, ki e fiút akarta?

Hol van, ki ha fázott, rögtön betakarta?

Hol van az, ki kérdés nélkül örökké maradna?

Hol van, ki az úton csak velem haladna?

Mond merre jársz Kedves, miért hagytál magamra?

Miért töröd szét szívem millió darabra?

Miért nézel vágyó szemmel egy másik alakra?

Miért vágyasz helyettem egy másik falatra?

Ha tehetnéd, az időt előre tekernéd?

Egyik nélkül, csakis a másikat szeretnéd?

Ha Ő elmenne, vajon elfelednéd?

Vagy örökön örökké csakis Őt keresnéd?

Ha én elmennék, azt kihevernéd?

Egyik, vagy másik, így szól az egyezség.

Három nem kettő, az nem teljesség.

Mert fájó és fullasztó, a mostani jelenség.

Vallomás

Nincs hozzád fogható, nincs hasonló semmi,
Nincs ember a földön, kit tudnék így szeretni.

Nekem nincsen más út, ez a sorsom érzem,
Eldőlt minden bennem, míg a szemed néztem.

Lelked minden kincsét bízad rám e földön,
Esküszöm míg élek, neked mind megőrzöm.

Veled leszek ha sírsz, s majd nevetek melletted,
Ernyőt tartok feléd, ha vihar gyűl feletted.

Bennem nincsenek kérdések, csakis a válaszok,
Sosem leszek gátad, mindig csak támaszod.

Zavartan

Akaratod földre küld, s mint a tűznél, körbe ült
Diákok várnak megváltó csodára, édes vacsorára,
Mely nem jön egykönnyen, csak szemembe könnyem,
Az szökik szüntelen, s magamat büntetem azzal
A tudattal, hogy van esély, s bár oly csekély
Mint, a sekély tó, melynek medre eleve temetve
Vagyon a mélyben, de nem járunk fényben.
Nem megyünk többé együtt a tavaszba, ez el lett szalasztva.
Haragom megenyhül, a holnapom nem rendül, akarom látni,
Hogy jövőm vágyani látszik, mint csillag, majd új nap virrad.
Jön majd a derű, felragyog, bármit is tettem, Ő Elhagyott.

Döntöttél

Ha döntöttél, mond ki bátran!
Megvallom, hogy nem ezt vártam,
De ha szíved másfelé húz,
Jobb, ha többé hozzám nem nyúlsz.

Mond ki bátran: Te nem kellesz!
Mond, ha nem fér kétség ehhez!
Mond, hogy jó volt, de már elég!
Mond, hogy nem vagy más, csak szemét!

Biztos lehetsz, bánatom nem látod majd arcomon.
Túl leszek majd harcomon, ugyan nem ezt akarom,
De hagyom... mert a bánat nem vágyon.
S majdan szívemben béke vágyon.

Te

Kezdetben megláttam, csodáltam,
Azután figyelmét próbáltam
Terelni magamra. Kerestem,
Amikor tehettem meglestem.
Lehetne könnyebb az igazság,
Igaz, hogy nem volt mind vigasztalás.
Nem volt mind derűs a történet,
Nem tudtuk mi minden történhet.
Akkor is kell szíved bársonya,
Katalin örömöm záloga.

Nincs válaszom

Nem látok már tisztán, nem látom a képet,
Hosszú volt ez a nap, hosszú volt az élet.

Fáradt vagyok nagyon, jó lenne pihenni,
Jó lenne lelkemet puha ágyba tenni.

Szeretnék feledni, aludni már csendben,
Szeretném érezni, hogy már minden rendben.

Nem tudok pihenni, nem nyugszik meg testem,
Gondolatom, mint kép, összevissza festem.

Zavaros világom, zavaros sok válasz,
Utam kies végén ború és Te állasz.

Azt hiszem elég volt, fáradt vagyok, ennyi,
Nincs már miből frissebb, újabb erőt venni.

Elfogyott mindenem, gyenge ember lettem,
Sötét, riadt színek köröznak felettem.

Nem bírom elűzni, nincs válasza ennek,
Most, hogy nincs már semmim, vajon merre menjek?

Tanács talan vagyok, nem jön meg a válasz,
Utam kies végén ború és Te állasz.

Erőltetett mosoly

Most erősnek kell lenni, szilárdnak látszani,
Mikor minden veszni látszik, vidáman játszani.
Amikor a vihar tombol, meg kell azt mutatni,
Bármennyire fáj a szívem, tudok én mulatni.
Szeretteim minden percben azt érzik, hogy van hitem,
Hogyha nem, mint szobor állnék, elvesznének, azt hiszem.

Ha meghallom anyám hangját, erőt adok szüntelen,
Húgomat a bánatommal én sohasem büntetem.
Ekképpen lát mind, aki néz, egy efféle alkatot,
Hogy mi lenne az igazság, arról csendben hallgatok.
Mi kívülről várnak tűnik, oszthatatlan kőszobor,
Az belül a lelkem mélyén csupa lim-lom, kín, s pokol.

Olcsó trükk volt

Játék volt, olcsó trükk, hazugság csupán,
Hogy elhittem, boldog leszek ez után.
Mint egy fura árnyék, mi megtéveszt,
A szörnyű felismerés hirtelen felébreszt.

Verejtékben úszva, riadtan kelek,
Szörnyű álmom volt ez, igazi rettenet.
Midőn éberedem és kitisztul fejem,
Reméltem álmodom, ezt hittem, de nem.

Igaz volt minden, mit hazugnak hittem,
Az meg csak hazugság, mit igaziként vittem.
Szörnyű az érzés, mikor megérik benned,
Tovább kell most állni, itt már nincs mit tenned.

Kit félre vezetnek, nehezen hisz újra,
Nem látja holnapját, kit kísért a múltja.
Sok idő kell hozzá, lassan gyógyul e seb,
Midőn a csalás is, úgy lesz majd kevesebb.

Óvd Őt

Szerelmedet félted,
S mégis megsérted?
A másét megnézted,
Sajátod nem védted?
Tudd, hogy Ki a végzet!
Fontos ez az érzet.
Ennyi csak a képlet,
Ez hajtja a léted.
Ha ezt nem érzed,
Ha most meg nem érted,
Majd lényed keserűn ér véget,
Mit ért így az élet?

Csupán ennyi volt?

Ismét vesztettem

Fagyos téli éjen,
Felhőtlen égen,
A csillagokat nézem.
Magányom érzem.

Reményt láttam benned,
Ez adott új kedvet,
Mi kínokat feledtet,
Tán melletted,

Boldog lettem volna,
Vágytam szebb sorsra,
Az élet ezt hozta.
Ismét elrontva.

Most megint itt tartok,
Majd jönnek új harcok,
Derűs és víg arcok.
Nem kínzó, vad karmok.

Most még fáj a szívem,
Mert kicsit elhittem,
Hogy jó lehet minden,
S megszököm innen.

Köszönöm, nem kérem,
Adják ki a bérem.
A semmit már elértem.
Tán túl sokat kértem.

Új remény

Miként a természet várja az éltető tavaszt,
Úgy kaptam új reményt, mit bolond, ki elszalaszt.
Mint madár az ágon, fagyottan, búsan csicsereg,
Vágyja, óhajtja, hogy jöjjön a kikelet.

Minden reményem, hitem, mely a jég alatt reked,
Most szabadulni látszik, ha együtt vagyok Veled.
Törik, szakad, olvad, elvész hó és hideg,
Így kapok én Tőled, így kapok új hitet.

És a tavasz után nyár is eljön majdan,
Nem terhel már többé, ami kínozott hajdan.
Ó szép nyár szeretlek, gyere újra értünk,
Mert csupán álom volt, amit neked véltünk.

Bosszú nélkül

Haragom megenyhül, napok telnek-múlnak,
Nem látom már semmi okát ennek a bosszúnak.
Úgy érzem, hogy visszavágni igazából nem kell,
Nem leszek én nyugodtabb már, ilyen gonosz tettel.
Fáj a szívem, nagyon sajog, de nem öl meg eme seb,
Nem leszek én a bosszútól már se több, se kevesebb.

Menj tovább nélkülem

Boldogulj már nélkülem, óvjon most már társad,
Ha nem kellett az én utam, add hát szíved másnak!
Féltő szemem nem vigyáz már, nem véd többé karom,
Ez nem szívem vérző szava, ezt most Én akarom!
Ha nem kellett az a jövő, amit eléd tártam,
Menj az úton már egyedül, magányosan, bátran!
Isten bizony nem sírok már, nem adok több könnyet,
Érzéseim kiirtottad, szerelmem megölted.
Nincs több remény, nincsen álom, nincs több hitem benned,
Remélem, hogy nélkülem is tudod mit kell tenned.
Sajnálom, hogy így lett vége, csodás volt e korszak,
De tetteid már megcsaltak, sok fájdalmat hoztak.

Elengedtelek

Itt ér véget mesénk, ne keress hát többet,
Ez lesz a megoldás, ez lesz a nagy ötlet.
Sokat szenvedtünk már, elég legyen ennyi,
Próbáljunk meg végre, másként tovább menni.
Szeretsz, és szeretlek, sajnos mégsem elég,
Nem tudom megnyerni, szíved másik felét.
Féllél nem vagy egész, és én sem lehetek,
Küzdenék magammal, s küzdenék veletek.
Bíztam és reméltem, erős volt a hitem,
Ezt a terhet most már tovább mégse viszem.
Elillant a mesénk, a kis tündérmese,
Nem hiszünk már benne, Ő sem, Én se, Te se.
És ha egy nap vérző szívvel néznéd mivé lettünk,
Gondold át, hogy mi az, amit rosszul tettünk.

Pillanat szülte

Szelíd, könnyed pillanat, ha látom.

Álom.

Azt hiszem, boldog leszek,

Rossz lóra teszek,

Ez csalfa, téves,

Veszélyes,

Mégis oly nagyon szenvedélyes.

Minden percben érkezésed lesem,

Tekinteted keresem.

Várom leveled, innám soraid szótlan.

Szinte holtan,

Némán ülnék, míg eléri lelkem,

Midőn meséd világát magamban teremtem.

Égi képet, álomszépet.

Csodát, mi nem ér véget.

De nem!

Én lassan lehunyom szemem.

Reggel majd mással kelek.

Rettenet,

De így alakult, ez lett a sorsunk,

Akkor is, ha boldogok voltunk.

Dalban

Nem a türelemből született e költemény,
Nem egy nagy novella, nem egy hős regény.
Volt már párszor bennem, magam is elhittem,
Hogy a sorsom könyvét, nem én magam vittem.
Kaptam nagy kalappal, vagy épp kis adaggal,
Hol a szerencsét mérték, én mégis akarattal
Álltam be a sorba, mást nem félre tolva,
A homokot a szél mégis felém hordta.
Nem baj, mert kiállom, ezen a világon
Nem tűnődöm máson, a sok megalkuváson,
A csatabárdot csendben elásom,
Most jó! Jövőmet békésnek látom.

...

Csak csendben haladjunk a korral, majd koccintsunk a borral,
Minden este életünket töltjük fel új sorral.
Bízzuk rá a mára azt, hogy milyen lesz a holnapom,
Keserűen víg érzéssel van teli a honlapom.

...

Más nap virrad már a mára,
Az Istennek legyen hála!
Telis tele érzelemmel, szívet gyűrő képletekkel,
Hol részegen, hol csapongva, küzdök már a végletekkel.
Béketűrő ember voltam, mai napig az vagyok,
De azért, hogy biztos legyél, mindent neked sem hagyok.
Tetszik most az összes percem, vár egy újabb szép világ,
Ideje már elkövetni néhány apró, s nagy hibát.
Mind emellett csak komolyan, előre hát szüntelen,
Magamat én ácsorgással többé meg nem büntetem.
Bármit is hoz még az élet, rosszul már nem érhet véget,
Kezemben a tollal, Előre! Haladjunk a korral!

...

Csak csendben haladjunk a korral, majd koccintsunk a borral,
Minden este életünket töltjük fel új sorral.
Bízzuk rá a mára azt, hogy milyen lesz a holnapom,
Keserűen víg érzéssel van teli a honlapom.

Fájhat, ha szeretnek

Némán, csendben, magamban merengve mogorván állok,
A csodára várok.
Jöjjön, szaladjon felém, hitemet újból felszító esély!
Most nincs veszély.
Most csend, béke van, köröttem nem mozdul, nem retten,
Mindent megtettem.
Játszottam élettel, gondoltam halálra, vakon reméltem,
A semmit elértem.
Vad vágyam kergetett, csábító gondolat, mi mindent elűz,
Még ég a tűz.
Lelkemet kitarva, őrülden remélek, magamat sajnálom,
Egy rossz álom.
Egyszer majd felkelek, ezt is elfelejtem, kitörlöm,
Épp ezért most közlöm.
Emlékezz mindig rá, okulj csak belőle, jegyezd meg,
Fájhat, ha Szeretnek!

Köszönet

Ha Te nem lettél volna, akkor nem kezdek el újra írni. Nem döntök úgy, hogy kötetbe gyűjtöm a műveimet, ha nem támogatsz. Bárhogy is alakult a sorsom, ezért hálával tartozom.

Ha Ti nem lettetek volna, akkor úgy jelenik meg a könyv, hogy sok vers kimarad belőle. Köszönöm, hogy ráébresztettetek arra, hogy nem kell semmit elrejtetni abból, ami Bennem lakik.

